

verheugd — „vertelt u liever eerst 'is: hoe gaat het met onze patiënte?”
„Voorloopig heusch nogal goed. Bevredegend ten minste. Net zooals ik dacht; dokter van Slooten heeft haar bij me laten halen en naar 't W. G. brengen. Daar ligt ze nu — rustig en tevreden. Komt er waarschijnlijk wel weer boven op.”

„Laten halen? Die zelfde avond nog?”

„Nee-nee, volgende ochtend.”

„En die nacht dan?.... Ik vrees toch, dat die zoogenaamde rustbank van u, waarop ze lag....”

„Nou ja! Een enkele nacht in een stoel slapen beteekent immers niets. 'k Moest trouwens op haar blijven letten. Zoo'n zwak oud stumpertje — Ze kunnen je soms in-eens ontsnappen. Maar nu is alles in orde. 'k Heb haar vanmiddag-nog opgezocht. Och zoo vriendlijk nu, zoo zacht.... maar dood, dood-moe! Op van ellende, zorg en akeligheid, nog meer dan van honger....”

„Zoo.... toch....”

Er was een moment van zwijgen, waarbij ze elkaar in de oogen keken, en dan wel beiden door iets getroffen schenen te worden, iets onzegbaars van verdriet-en-geluk. Maar tegelijk ontroerde Hoogland nog een andere sensatie. Zij was hetzelfde meisje van dien avond — en toch weêr niet. Lichter, luchtiger, dichterbij ook en minder streng van houding. Misschien kwam het alléén — zoo flitste een gedachte — door den wind, die hem zoo koel langs de oorranden gleed, hem bijna opnam en doorvoer met een heerlijke lichtheid. Maar neen toch, veel vertrouwder was ze hem plotseling, alsof hij haar sinds jaren kende. Lang niet zoo fee-achtig en mysterieus ongenaakbaar als in zijn herinnering ze geworden was — toch, hoe mooi juist zoo, hoeveel warmer, weldadiger! In welk een sfeer van edelen eenvoud stond ze — dat sierlooze hoedje, die lange, effen mantel —; ze was wel even slank haast als Liesje, maar ouder, en veel meer mensch. Huib zocht naar woorden. 't Kon toch zoo niet aflopen. Met schrik bedacht hij: nu hij haar hier op straat gesproken had, bestond er plotseling geen reden meer haar thuis op te zoeken....

„Kom!” zei ze al, hief glimlachend de hand.

„Nee-nee, toe, nog even.... Mag ik vragen waar u heen.... ik meen welke kant u opgaat? Als 't niet onbescheiden is....”

„O.... welnee.... wou u....?” Even een dwalende, verlegen blik.
„Ik moet in een winkel zijn.... nog een eindje verder.... Moet u na' huis? Ja.... loopt u dan een oogenblikje mee terug misschien? Dan kunnen we daarna samen.... verder....” Haar glimlach was weggetrokken, ze scheen volkomen rustig.

„Heel graag! 'k Heb volstrekt geen haast.”

Maar nu trad toch bij beiden wat stille verlegenheid in, spraken zij,